

10 HOT
STORIES

'IK KREEG TWEE HERSENINFARCTEN DOOR DE PIL'

Manon Strijland (21) kreeg op haar zeventiende twee herseninfarcten, mede door het slikken van de pil. In aanloop naar de Wereld Anticonceptie Dag op 26 september vertelt ze hoe de pil haar bijna fataal werd.

MANON: "Ik vind het moeilijk om mijn verhaal te vertellen, omdat ik een groot deel kwijt ben. Mijn ouders moesten me bijvoorbeeld vertellen dat ik in het ziekenhuis lag met allemaal slangetjes om me heen, en hoe het kante boord is geweest. Ik weet nog wel hoe het begon. Ik zat in het eindexamenjaar van de mavo toen ik last kreeg van hoofdpijn. Het werd zo hevig,

dat ik me uiteindelijk ziek meldde en een week thuis heb gezeten. Via de apotheek kreeg ik zware medicijnen voor migraine, maar zelfs die werkten niet. Een alternatief hadden ze niet voor me, de huisarts stuurde me naar huis en zei dat ik maar rust moest nemen.

Na een paar dagen besloot ik een stukje te gaan fietsen met een vriendin. Het leek wel of ik dronken was. 'Manon, wat ben jij nou aan het doen?', zei ze verschrikt. Ik kon niet meer recht fietsen, het zag er niet uit. Lienmaal thuis lukte het ook niet meer om rechtop te zitten, ik was mezelf niet meer.

Mijn ouders hebben me met spoed naar het ziekenhuis gebracht, waar ze een drugstest afnamen— ik had uiteraard niets gebruikt— en ik een injectie tegen de hoofdpijn kreeg. 's Avonds ben ik naar bed gegaan en vanaf dat moment heb ik een zwart gat in mijn geheugen.'

NIET MEER WAKKER

'Mijn ouders weten het echter nog precies: ze kregen me de volgende dag niet meer wakker. De huisarts kwam langs en in paniek hebben ze het ziekenhuis gebeld, maar ze kregen als advies: 'Laat haar nog maar even liggen en probeer haar om het half uur wakker te maken.' Als ze dat hadden gedaan, was ik er nu niet meer geweest. Het ziekenhuis wilde geen ambulance sturen. De huisarts was het daar niet mee eens. Hij zei: 'Als zij mijn dochter was geweest, had ik ook gewild dat het ziekenhuis me had geholpen.' We zijn hem enorm dankbaar, dankzij hem ben ik toch naar het ziekenhuis gegaan. Daar kreeg ik een scan en bleek dat ik twee herseninfarcten en sinustrombose had gehad, hoogstwaarschijnlijk in de periode dat ik zo'n hoofdpijn had. Sinustrombose is een bloedprop die ontstaat in de hersenen. Ze hadden in het ziekenhuis nog nooit meegemaakt dat een meisje van mijn leeftijd dat was overkomen.

Na de scan heb ik vijf dagen op de medium care gelegen, wat ik me heel vaag kan herinneren. Ik was er wel bij, maar ook weer niet, alsof ik niet in

'IK MOEST OPNIEUW LEREN PRATEN, LOPEN EN ETEN'

mijn eigen lichaam zat. Af en toe reageerde ik wel op dingen die om me heen gebeurden. Ik kan me amper tot niets herinneren van die periode in het ziekenhuis.'

REVALIDEREN

'Daarna begon ik met revalideren. Eigenlijk moest ik naar een speciaal centrum, maar ik was snel op de been. Dat gebeurt nooit, de verplegers waren erg verbaasd over hoe goed het met me ging. Binnen een paar dagen leerde ik hoe ik moest eten, praten en lopen. Ik weet bijvoorbeeld nog dat ik merkte dat ik moest plassen. In plaats van dat ik om hulp vroeg, stond ik zelf op en liep ik naar de wc. Dat was heel knap, hoorde ik achteraf van de artsen.

De meeste mensen blijven na zoiets nog maanden thuis, maar ik ging al vrij snel weer naar school en slikte zes maanden lang bloedverduiners. Ik moest dat jaar examen doen en ik wilde niet te veel belangrijke toetsen missen. Uit tests bleek dat ik Factor V Leiden heb, een bloedstollingsziekte die is aangewakkerd doordat ik net dertien dagen de anticonceptiepil slikte. Daardoor zijn de twee herseninfarcten en de sinustrombose ontstaan. Ik ben per direct met de pil gestopt en heb nu een mirena-spiraal, die geeft minder hormonen af en daardoor gaat mijn bloed dus niet weer stollen.

Ik zou andere vrouwen graag willen wijzen op de gevaren die de pil met zich mee kan brengen. Mocht je last hebben van de bijwerkingen en je vertrouwt het niet, aarzel dan niet en ga naar de dokter, om een situatie als de mijne te voorkomen.'

LASTIG CONCENTREREN

'Ondanks wat er is gebeurd, heb ik wel mijn mavo-diploma behaald. Daar ben ik trots op. Maar volledig de oude ben ik niet meer geworden. Een deel van mijn hersenen is namelijk afgestorven, waardoor ik prikkels niet meer kan filteren en ik het lastig vind om me ergens op te concentreren. Soms ben ik alleen maar met twee mensen in gesprek, maar lukt het me toch niet om te focussen.

Dan hoor ik alles, van het getik van lepeltes op de achtergrond tot een deur die dichtgaat. Dat vind ik moeilijk. Ik moet mijn energie goed verdelen, anders lig ik zo weer een paar dagen in bed omdat ik moet bijkomen. Ik ken mijn grenzen redelijk goed, maar ga er makkelijk overheen, omdat ik vaak op het moment zelf niet doorheb dat iets me te veel moeite kost.

Ik heb het er heel moeilijk mee gehad dat ik een deel van mijn ziekenhuisperiode niet kan navertellen. Ik kon de gebeurtenis niet plaatsen en voor mijn gevoel kon ik er met niemand over praten. Mijn moeder heeft me daarom naar een psycholoog gestuurd, wat heeft geholpen. Hij legde me uit dat ik blij mag zijn dat mijn lichaam zichzelf heeft uitgeschakeld, want dat heeft me een hoop pijn gescheeld. En daar heeft hij gelijk in.'

BANGVOOR NOG EEN INFARCT

'Inmiddels heb ik een mbo-opleiding afgerond en werk ik in eventmanagement. Ik werk vier dagen per week, dat is mijn max. Ik kan na het werk niet met mensen afspreken, dat kost me te veel energie. Ik ben twee jaar lang heel bang geweest dat ik nogmaals een herseninfarct zou krijgen, maar ik heb daar nu geen last meer van. Die kans is namelijk klein en ik herken de pijn meteen. Volgens mijn huisarts heb ik een engelrje op mijn schouder gehad. Als hij niet had ingegrepen, had ik dit niet na kunnen vertellen. Ik ben hem zó dankbaar. Door alles wat er is gebeurd, heb ik geleerd dat je moet genieten van al het moois om je heen. Je weet nooit hoe het leven ineens kan veranderen.' ■